

FÖÖNIKSI
VIIMANE
LEND

FÖÖNIKSI
VIIMANE
LEND

HELEN
KÄIT

Toimetanud Tiia Penjam
Kujundanud Angelika Schneider
© Helen Käit ja Tänapäev, 2017
ISBN 978-9949-85-149-2
www.tnp.ee
Trükitud AS Greif trükikojas

SANDRA

Veel mõned nädalad tagasi polnud Sandra üldse kindel olnud, kas ta tahab Barcelonasse minna. Noh, muidugi oli vahva reisida ning isalt regulaarselt saabuvate rahalaevukeste toel sai ta seda endale ka lubada, aga ikkagi. Sandra võttis oma õpinguid Düsseldorfis ülikoolis väga tõsiselt ning nädalane eemalolek *alma mater*'ist oli tema jaoks kindlasti probleem. Nii oli ta oma toakaaslasele Margitile ka öelnud, kui too teda Hispaania-reisile kaasa lunis. Loomulikult oli Margit ta lihtsalt välja naernud. „Ülikool ei jää selle ühe nädala jooksul sinuta vaesemaks ega sina ülikoolita lollimaks,” oli toanaaber turtsatades märkinud, kui Sandra väitis, et sel viisil tekib tal õpingutesse auk, mida on tagantjärele raske lappida. „Aga kui sa selline *pussy* oled, leian ma kellegi teise, kes oskab elust mõnu tunda,” oli Margit veel üleolevalt lisanud.

See oli asja otsustanud. Esiteks polnud Sandra mingi õpimaniakk, kes hommikust õhtuni ainult tuubib ja muu maailma jaoks üldse aega ei leia. Teiseks ei tahtnud Sandra panna Margitit arvama, et ta on mingi *pussy*. Ning kolman-

daks saanuks ta kindlasti armukadedaks, kui tema toakaaslane ja parim sõbranna oleks kellegi teisega puhkama sõitnud. Sandra küll pisut kahtles, kas Margit oleks ka tegelikult seda teinud või õrritas niisama, aga ... Nojah, kunagi ei võinud ju teada. Nii oligi ta lõpuks oma jaa-sõna öelnud.

Läks aga hoopis nii, et Barcelonasse sõitis Sandra üksi. Kaks päeva enne planeeritud puhkust kukkus Margit ülikooli kantiini trepist nii õnnetult, et murdis kahest kohast sääreluu, ning meedikud pakkisid ta kenasse paksu valgesse lõhnavasse kipsi. Loomulikult ei tulnud mingi puhkus sellises konditsioonis enam kõne allagi. Margit lööberdas vaevaliselt nende ühikatoas selliste oluliste objektide vahet nagu voodi, WC ja kööginurk ning halas vahetpidamata, kuidas saatus alati just talle need kõige kõvemad hoobid annab ja kuidas Sandra ilma temata ilusaid tõmmusid Hispaania poisse lantima läheb. Juba teist korda polnud Sandral mingit tahtmist minna „ilusaid tõmmusid Hispaania poisse lantima”, aga lennupiletid olid ostetud ja hotell broneeritud ning kindlustusfirma silmis ei olnud hoolitsemise kipsis jalaga toakaaslase eest tõenäoliselt reisist loobumise mõjuv põhjus.

Niisiis oligi Sandra läinud üksi. Ja täiesti vastupidiselt eelnenud kahtlustele oli reis osutunud igati nauditavaks. Barcelona lennujaamas istudes ning tagasi Düsseldorfis suunduvat lennukit oodates kiskus neiu suu vägisi muigele, kui ta möödunud nädalat meenutas. Hispaania poiste koha pealt oli Margitil olnud jumala õigus! Sandra ootas kärsitult, mil ta oma kitsukesse ühikatuppa tagasi jõuab ning sõbranna asjaga kurssi viia saab.

Samal hetkel, kui Sandra Barcelona lennujaama uksest sisse astus, kostis kõlaritest: „Lugupeetud reisijad, algab pealimine Phoenix Airlinesi lennule number 673 Düsseldorf väravast number kaksteist.” „*Shit, shit, shit,*” vandus Sandra kõva häälega ning otsis pilguga palavikuliselt Phoenix Airlinesi *check-in*-lauda. Õnneks oli see kõigest mõne meetri kaugusel ning tüdruku tohutuks kergenduseks veel avatud. Ta tormas leti juurde, jooksu pealt oma väikesest seljakotist passi otsides, leidis selle viimasel hetkel ning ulatas laua taga istuvale pisikesele mustajuukselisele naisele. Too võttis passi, silmitses vaheldumisi Sandrat ja dokumenti, ulatas siis passi tüdrukule tagasi ning soovis naeratades head reisi. Sandra noogutas vastuseks, hiivas seljakoti õlale ja suundus enesekindlalt turvakontrolli.

ANA

Ana oli elanud kõik oma nelikümmend seitse eluaastat Hispaania väikelinnas Esparregueras. Siin oli ta abiellunud Migueliga ning aasta hiljem toonud ilmale kena priske poisslapse, kes sai nimeks Marco. Veel neli aastat hiljem oli ta matnud oma kalli Migueli, kes jäi ehitusplatsil kukkuma betoontala alla. Surm oli olnud silmapilkne, kuid Ana lein oli igavene. Kui polnuks Marcot, oleks ta arvatavasti oma armsale kaasale järele läinud, sest mehe surmaga oli surnud ka osake temast. Aga väike Marco vajab hoolt ning nõudis agressiivselt oma leinava ema tähelepanu. Nii oli Ana peitnud kaotusvalu südame kõige sügavamasse soppi ja pühendunud poja kasvatamisele.

Marco oli imekena laps, suurte tumedate silmade ning pehmete lokkis juustega. Poiss oli vaevalt viieaastane, kui kõik ümbruskonna tüdrukud tal juba järel jooksid. Aastatega aina rohkem. Poja kooliajal ei suutnud Ana tihti ära imestada, kuidas tüdrukud pea iga päev nende ukse taga Marcot küsimas käisid. Kuigi Ana ühelt poolt kartis, et niimoodi võib poisist tühine seelikukütt saada, ei suutnud ta ometi

hoiduda rinda paisutavast emauhkusest, kui tüdrukud õhates ta pojale järele vaatasid.

Pärast ülikooli lõpetamist oli Marcol avanenud võimalus minna Saksamaale magistrantuuri ja ühtlasi tööle ning ta oli seda võimalust varmselt kasutanud. Ana ei teadnud, kas nutta või naerda. Ühest küljest sai ta aru, et poja tulevikku silmas pidades on see ju suurepärane. Teisest küljest oli tal tunne, nagu kaotaks ta Marco igaveseks. Kuskilt sisemusest kerkis esile seal juba väga pikalt peidus hoitud tuim valu – sama valu, mida ta oli tundud siis, kui betoontala Migueli lõmastas. Ana püüdis ennast veenda, et praegune olukord on täiesti erinev, ent see polnud lihtne, sest süda ei tahtnud mõistuse häält kuulda võtta.

Aga Marco oli hea poiss ning sai ema murest aru. Ta helistas iga nädal, hoolimata tõsiasjast, et see polnud just odav lõbu. Kuni ajani aasta tagasi, mil poeg oli õpetanud ema Skype'i kasutama. See oli Ana jaoks nagu imedemaa. Nüüd võis ta ükskõik mis hetkel näha poja kallist nägu ning Marcoga rääkida, kartmata, et too selle tõttu õhtusöögi vahele peab jätma. Mõnikord lobisesidki nad tundide kaupa ning Ana oli olukorraga juba peaaegu leppinud, kui tuli uus šokk.

Ühel õhtul, kui Ana jälle Skype'i lahti lõi, et Marcoga vestelda, oli teisel pool arvutiekraani peale Marco veel keegi. Mingi nõbininaga blondiin, kes hellitlevalt tema Marcol kaela ümbert kinni hoidis. Siis oligi poeg öelnud, et see on Bärbel, sakslanna, kellega ta koos töötab, ning et nad kavatsivad abielluda. Uudis oli Ana jalust rabanud. Mingi blond

saksa tibi tahtis temalt poja varastada! Ana paistis nii šokeeritud, et Marco oli saatnud Bärbeli ekraanilt minema ning peaaegu tund aega vaeva näinud, et ema maha rahustada.

Seejärel oli Marco talle lennupiletid ostnud ning lubanud koos Bärbeliga lennujaama vastu tulla. Ana turtsumise peale oli Marco nõustunud Bärbeli esialgu koju jätma. Küll nad jõuavad edaspidigi tutvuda.

Nii oligi Ana kohvri pakkinud ning määratud päeval varahommikuse bussiga Barcelonasse sõitnud. Veel kuni lennukile minekuni valdasid teda kahetised tunded: ta polnud päris kindel, kas tal on hea meel, et üle pika aja poega näeb, või on ta hoopiski hirmul, et kaotab oma Marco sellele võõrale saksa naisele, kellega ta pole kunagi kohtunud.

Raske südamega astus Ana lennuki pardale. Teosammul liikus ta mööda vahekäiku ning otsis silmadega rida number seitse. Ah, seal see oligi. Kui Ana õigesse istmevahesse keeras, avastas ta, et kolmest kohast üks oli juba hõivatud. Pisut segadusse sattunult silmitses ta oma piletit, et kindlaks teha, milline on tema koht – 7B. Uuesti tõstis Ana pilgu. Akna all istuv noor naine naeratas talle sõbralikult ning viipas käega, mille peale Ana otsustavalt oma reisikoti pagasiriiulile upitas ning istmele potsatas.

GERDA

Gerda viipas naeratades keskealisele tõmmule naisterahvale, kes esiteks istme numbrit kontrollis, siis aga kahtlevalt Gerda poole vaatas. Jumal tänatud, et pole mõni sajakilone vanamees, kes haiseb õlle ja tubaka järele ning kelle pooled kehaosad naabertoolile kipuvad valguma, mõtles tüdruk kergendustundega. Tumedapäine naisterahvas tundus esmapilgul täiesti normaalne.

Gerda jälgis silmanurgast, kuidas naaber oma punase-rohelisekirju riidest reisikoti lae alla pagasisahtlisse lükkas ning siis tema kõrvale istus. Võõras pani käed sülle ning jäi mittemidaginägeval ilmel enda ette põrnitsema. Gerda sai aru, et reisikaaslane tahab vähemalt esialgu rahu saada, ning pööras ennast aknast välja vaatama. Huvitav, naine pais- tab kuidagi närvis olevat, mõtiskles Gerda endamisi. Äkki ta sõidab esimest korda lennukiga? Ei ole võimalik, ta pole nii vana, jõudis tüdruk aga kohe järeldusele. Tänapäeval on kõik inimesed lennukiga lennanud, kui nad just saja-aastased pole. Vähemalt Gerda arvas nii.

Tema ise oli hoolimata oma üheksateistkümnest eluaastast üsna palju lennanud. Mitte küll eriti kaugele, aga see-eest päris tihti. Ta isapoolne vanaema elas Münchenis ning enamasti sõitsid nad teda vaatama lennukiga. Gerda oli olnud kuuene, kui vanaisa suri, ja siis oli isa öelnud, et nad peavad hakkama rohkem vanaema juures käima, et too ennast väga üksikuna ei tunneks. Nii nad sõitsidki igal aastal mitu korda Müncheni. Vahel läksid ka rongiga, aga enamasti ikka lennukiga. Seetõttu oli Gerda lennanud nii palju kordi, et ta isegi enam ei teadnud, kui palju täpselt. Korra oli ta käinud vanemate ja oma kahe vanema vennaga ka Gran Canarial puhkamas ning see oli olnud tema kõige pikem lennureis.

Barcelonasse sõit oli olnud tema esimene lend täiesti omapäi. Gerda soovis pärast keskkooli lõpetamist arhitektuuri õppima minna ning hiljuti oli ta enda jaoks avastanud Antoni Gaudí. Kuna kõik märgid näitasid, et tüdruk lõpetab kooli väga heade hinnetega, olid isa ja ema kinkinud talle lennupiletid Barcelonasse, et ta saaks oma lemmikarhitekti töid kohapeale vaatama ja käega katsuma minna. Aeg ei olnud võib-olla kõige parem, aga piletid olid saadud väga soodsa hinnaga ja see määras asja. Pealegi oli Barcelona osutunud täiesti vapustavaks.

Aknast polnud parajasti midagi näha, ainult lennujaamatöötajad sebisid voolikutega ringi, ja nii pööras Gerda pilgu uuesti salongi. Naine tema kõrval ei olnud vahepeal liigutanud. Tundus, nagu oleks ta magama jäänud. Kolmas koht nende kõrval oli veel tühi. Gerda mõtles huviga, kes küll sinna istuda võiks. Ta mängis mõttes läbi erinevaid stse-

naariume. Mis siis, kui see on mõni kuulsus? Näiteks Brad Pitt. See mõte pani neiu itsitama. Kui oleks Brad Pitt, paluks Gerda kindlasti enda kõrval istuvalt naiselt luba kohad ära vahetada. Vastumeelselt loobus tüdruk kujutluspildist, sest ta teadis väga hästi, et sellise kaliibriga kuulsused, eriti veel, kui nad on nii jalust nõrgaks võtvalt kenad, ei lenda odav-
lennufirmadega. Ei, enamasti on neil eralennukid, mis tõu-
sevad õhku täpselt siis, kui on vaja, ning suunduvad täpselt
sinna, kuhu nende superrikkad ja superkuulsad omanikud
soovivad.

Gerda püüdis parajasti kolmanda istekoha sobivat kan-
didaati ette kujutada, kui see küsimus tema eest ära lahendati. Gerdast vast mõned aastad vanem tumedapäine siniste
silmadega neiu poetas kolmandale, vahekäiguäärsele istmele
naljaka öökullidega seljakoti, võttis mummulise jope seljast,
haaras koti uuesti kätte ning vajus ohates istmele.

„Huh, peaaegu oleksin maha jäänud. Tere siis kõigile,“
sõnas ta naeratades kahele reisikaaslasele, kes teda seitsmen-
das istmereas juba ees ootasid.

- -

Ana noogutas Sandra rõõmsameelse tervituse peale vaos-
hoitult. Gerda takseeris nende istmerea kolmandat asukat
hetkeks huvitatult, ning veendunud, et tegu oli pea tema-
vanuse noorega, teatas rõõmsalt: „No tere ise ka!“ Pisut
enam kui kahetunnine lend polnud küll teab mis pikk, aga
sellegipoolest oli seltskondlikul ja lobisemishimulisel Gerdal
hea meel, et nüüd oli käepärast keegi, kes loodetavasti aitab

tal neid tunde mõnusalt sisustada. Ehk on see kõrgi olekuga vanem hispaanlanna nõus kohad ära vahetama, mõtles ta endamisi. Päris tobe oleks niimoodi üle tema juttu ajada, isegi kui naine saksa keelt ei oska ja teistest sõnagi aru ei saa.

„Mina olen Gerda,“ teatas Gerda kiiresti, et mitte aega raisata.

„Mina olen Sandra. Sa oled vist sakslanna?“

„Jah, muidugi. Kas sina siis ei olegi või?“ küsis Gerda mõnevõrra üllatunult oma suuri pruune silmi pööritades.

Sandra raputas naerdes pead.

„Kindlasti mitte. Ma küll õpin Düsseldorfis, aga tegelikult olen ma eestlane.“

Gerdal oli seda raske uskuda ja nii ta kohe ka ütles.

„Ei või olla! Sinu saksa keel on parem kui minu oma!“

Sandra naeris lõbustatult.

„Heh! Eks sellepärast ongi, et mina olen keele selgeks õ p p i n u d. Esimesest klassist alates. Teie, sakslased, imete selle omale emapiimaga sisse ja seal on palju asju, mis võivad valesti minna.“

Nüüd naeris Gerda kõva ja heleda häälega.

„Oeh! Sul on nii paganama õigus! Mu emakeeleõpetaja proua Schütze oli minuga lõpmata hädas. Üks mu vanaemadest on pärit maalt ja räägib sellist natuke imelikku murret. Veetsin lapsepõlves suure osa suvedest tema juures, nii et tema rääkimisviis hakkas ka mulle külge, ning hiljem kasutasin omandatud kõhklemata. Sellepärast proua Schütze alati peast kinni hoidiski, kui ma jälle mõne oma „uudissõnaga“ välja tulin.“